

P.S.

JENNY
HANOVÁ

Stále ťa
milujem

P. S. Stále ťa milujem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová

P. S. Stále ťa milujem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JENNY HANOVÁ

P.S.

Stále tě
miluji

COO
BOO

Copyright © 2015 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC
Jacket photography copyright © 2015 by Douglas Lyle Thompson
Jacket design by Lucy Ruth Cummins
Translation © Tamara Chovanová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0102-0
ISBN e-knihy 978-80-566-029-7 (1. zverejnenie, 2017)

Loganovi.

Len teraz som ťa stretla a už ťa milujem.

Bola rada, že ten útulný domček, ocko a mama a svetlo
z kozuba a hudba sú teraz. Nemožno na to zabudnúť,
lebo teraz je teraz. Nikdy to nemôže byť ďaleko.

LAURA INGALLSOVÁ-WILDEROVÁ: *Malý domček vo Veľkom lese*

Čas je najdlhšia vzdialenosť medzi dvoma miestami.

TENNESSEE WILLIAMS: *Sklenený zverinec*

Milý Peter,

chýbaš mi. Je to len päť dní, ale chýbaš mi, akoby to bolo päť rokov. Možno preto, lebo neviem, či sa my dvaja ešte niekedy budeme rozprávať. Teda je mi jasné, že na chémii alebo na chodbe sa pozdravíme, ale bude to ešte niekedy také, aké to bolo? Je mi z toho smutno. Mala som pocit, že ti môžem povedať čokoľvek. A myslím, že ty si cítil to isté. Dúfam, že to tak bolo.

Tak ti v tejto chvíli, keď som nabrala odvalu, poviem čokoľvek. To, čo sa medzi nami stalo v tom bazéne, ma vyplašilo. Viem, že pre teba to bol len deň v živote Petra, ale pre mňa to znamenalo oveľa viac. Nie to, čo o tom a o mne hovorili ľudia, ale že sa to vôbec stalo. Aké to bolo ľahké, ako veľmi sa mi to páčilo. Vyplašila som sa, vybila si zlosť na tebe a to ma úprimne mrzí.

A mrzí ma, že na recitálovom večierku som ťa nebránila pred Joshom. Mala som to urobiť. Viem, že to bolo mojou povinnosťou. Bola som ti to dlžná a nielen to. Stále nemôžem uveriť, že si prišiel a priniesol biskupský chlebiček.

Mimochodom, v tom pulóvri si vyzeral sexi.
A nehovorím to len preto, aby som si ťa
udobríla. Myslím to vážne.

Niekedy ťa mám rada tak veľmi, až sa to nedá
vydržať. Som toho plná až po okraj a mám pocit,
že to pretečie. Tak veľmi sa mi páčiš, že neviem,
čo s tým. Keď viem, že sa mám s tebou znova
stretnúť, srdce mi rýchlo búši. A keď sa na mňa
pozrieš, ako to len ty vieš, mám pocit, že som
najšťastnejšia baba na svete.

To, čo o tebe povedal Josh, nie je pravda.
Nedeprimoval si ma. Prebudil si ma. Vďaka tebe
som prežila svoju prvú lásku, Peter. Prosím ťa,
nedopušť, aby sa to skončilo.

S láskou
Lara Jean

1

Kitty celé predpoludnie na niečo frflala a mám podozrenie, že Margot aj ocko trpia následkami silvestrovskej opice. A ja? Ja som horela láskou a vo vrecku kabáta mala list, ktorý v ňom vypálil dieru.

Keď sme sa obúvali, Kitty sa stále usilovala vyhnúť tomu, aby si k tete Carrie a strýkovi Victorovi obliekla tradičné kórejské šaty hanbok. „Pozri na tie rukávy! Vyzerajú na mne ako trojštvrťové.“

„Tak majú vyzerat“, poznamenal ocko nepresvedčivo.

Kitty ukázala na mňa a na Margot. „Tak prečo im sedia?“ spýtala sa. Stará mama nám ich priniesla, keď bola naposledy v Kórei. Margotine šaty pozostávajú zo žltého kabátca a zelenej sukne. Moje sú krikľavo ružové so slonovinovým kabátcom a dlhou ružovou mašľou, vpredu majú vyšité kvietky. Sukňa je bohatá, široká ako zvon a siaha až po zem. Na rozdiel od Kittinej, tá siaha len po členky.

„My za to nemôžeme, že rastieš ako burina,“ odvrkla som a uväzovala si mašľu. Tá mašľa mi vždy robí najväčšie problémy. Musela som si niekoľko ráz pozrieť video na YouTube, aby som to pochopila, a ešte vždy ju mám nakrivo a pôsobí smutne.

„Aj sukňu mám krátku,“ zahundrala Kitty a nadvihla si ju.

V skutočnosti Kitty nosí hanbok nerada, lebo v ňom treba chodiť veľmi opatrne a jednou rukou držať sukňu zavretú, inak sa roztvorí.

„Všetky vaše sesternice budú mať hanbok a stará mama bude šťastná,“ ocko si šúchal sluchy. „A tým túto tému uzavíram.“

Kitty v aute celý čas brblala: „Nenávidím Nový rok,“ a všetci okrem mňa z toho boli otrávení. Margot už prišla otrávená, lebo sa musela zobudiť na svitaní, aby stihla prísť z chaty svojej kamošky včas. A možno má opicu. Ale mne nič nemohlo pokaziť náladu, lebo som ani nebola v aute. Bola som kdesi celkom inde. Myslela som na list pre Petra a uvažovala, či je dosť precítený, ako a kedy mu ho dám, čo povie a čo to bude znamenať. Mám mu ho hodiť do poštovej schránky? Nechať v skrinke v šatni? Usmeje sa na mňa, keď ho znova uvidím, bude si z toho robiť žarty, aby to nadľahčil? Alebo sa bude tváriť, že ho nevidel, aby nás oboch ušetril? To by asi bolo najhoršie. Musela som si pripomínať, že Peter je napriek všetkému milý, pokojný a nebude krutý, nech si bude myslieť čokoľvek. Tým som si bola istá.

„O čom tak úporne premýšľaš?“ spýtala sa ma Kitty.

Ledva som ju počula.

„Haló?“

Zatvorila som oči a predstierala, že spím, a stále som videla len Petrovu tvár. Nevedela som, čo konkrétne som od neho chcela, na čo som bola pripravená – či je to vážna láska medzi chalanom a babou, alebo len to čo predtým, zábava a občas bozky, alebo niečo medzi tým. Ale bolo mi jasné, že nemôžem dostať tú jeho peknú tvár z hlavy. Ako sa usmieva, keď ma oslovuje, ako niekedy zabudnem dýchať, keď je pri mne.

Samozrejme, keď sme prišli k tete Carrie a strýkovi Victorovi, ani jedna staršia sesternica nemala na sebe hanbok a Kitty až ofialovala, ako sa snažila, aby na ocka nenakričala. My dve s Margot sme naňho takisto pozerali úkosom. Nie je práve pohodlné sedieť celý deň v hanboku. Ale potom sa na mňa stará mama pochvalne usmiala, a tým mi všetko vynahradila.

Keď sme sa pri dverách vyzuli a vyzliekli si kabáty, zašepkala som Kitty: „Možno nám dospelí dajú viac peňazí na oblečenie.“

„Dievčatá, aké ste rozkošné!“ zvolala teta Carrie a vyobímala nás. „Haven si odmietla dať hanbok!“

Haven prevrátila oči na mamu. „Páči sa mi tvoj účes,“ povedala Haven Margot. Medzi mnou a Haven je rozdiel len pár mesiacov, ale tvári sa, akoby bola oveľa staršia. Vždy sa usiluje získať Margotinu pozornosť.

Najprv sme sa všetkým uklonili. Podľa kórejských zvykov sa na Nový rok treba ukloniť starším príbuzným a zaželať im všetko dobré v novom roku a oni nám ako odmenu dajú peniaze. Má sa ísť od najstaršieho po najmladšieho, a tak si stará mama ako najstaršia dospelá sadla na gauč a teta Carrie a strýko Victor sa jej uklonili, potom prišiel na rad ocko, a tak to išlo ďalej až po Kitty, ktorá bola najmladšia. Keď si sadol na gauč ocko a klaňali sme sa mu, vedľa neho zostal prázdny vankúš, tak ako každý rok od maminej smrti. Vždy ma pichne pri srdci, keď ho tam vidím samého, ako sa statočne usmieva a rozdáva desaťdolárovky. Stará mama úmyselne zachytila môj pohľad a vedela som, že myslí na to isté. Keď som prišla na rad, aby som sa mu uklonila, klakla som si, ruky spojila pred čelom a sľubovala si, že na budúci rok už neuvidím ocka sedieť samého.

Od tety Carrie a strýka Victora sme dostali desať dolárov, desať od ocka, desať od tety Min a strýka Sama, hoci nie sú naši pokrvní príbuzní, ale iba druhostupňoví (z maminej strany) a od starej mamy sme dostali po dvadsať dolárov! Nedostali sme viac zato, že sme si obliekli hanboky, ale celkovo sme zarobili dobre. Vlni nám tety a strýkovia dali každej iba po päť dolárov.

Potom sme si dali ryžovú polievku pre šťastie. Teta Carrie okrem toho napiekla koláče z čínskej fazuľky a presviedčala

nás, aby sme ochutnali aspoň jeden, hoci nikto nechcel. Dvojičky Harry a Leon – naši tretostupňoví bratanci? – odmietli ješ' polievku aj koláče z čínskej fazuľky a pred televízorom vyhrýzali kuracie nugetky. Pri jedálenskom stole nebolo dosť miesta, a tak sme si s Kitty sadli na vysoké stoličky pri kuchynskom pulte. Až tam sme počuli, ako sa všetci smejú.

Keď som sa pustila do jedenia polievky, želala som si: *Prosím, prosím, nech mi to s Petrom vyjde.*

„Prečo som dostala menšiu misku s polievkou než ostatní?“ zašepkala mi Kitty.

„Lebo si najmenšia.“

„Prečo sme nedostali vlastnú misu s kimči?“

„Lebo teta Carrie si myslí, že nie sme čisté Kórejky.“

„Choď to vypýtať,“ hlesla Kitty.

A tak som išla, ale hlavne preto, lebo aj ja som chcela kimči.

Kým dospelí popíjali kávu, Margot, Haven a ja sme vyšli do Haveninej izby a Kitty sa ťahala za nami. Zvyčajne sa hrá s dvojičkami, ale tentoraz vzala yorkshira tety Carrie Smit-tyho a nasledovala nás hore schodmi, akoby bola jedna z nás.

Haven mala na stenách plagáty rockových skupín, väčšinou takých, ktoré som nepoznala. Vždy ich mení. Mala tam aj nový plagát Belly a Sebastiána. Vyzeral ako džínsovina. „To je super!“ zvolala som.

„Práve som sa ho chystala vymeniť,“ vyhlásila Haven. „Vezmi si ho, ak chceš.“

„Netreba,“ odvetila som. Bolo mi jasné, že mi ho ponúka iba preto, aby mala pocit nadradenosti.

„Ja si ho vezmem,“ ozvala sa Kitty. Haven sa na chvíľu zamračila, ale Kitty ho už dávala dolu zo steny. „Ďakujem, Haven.“

S Margot sme na seba pozreli a potláčali úsmev. Haven nikdy nemala s Kitty trpezlivosť a bolo to vzájomné.

„Margot, bola si v Škótsku na nejakých koncertoch?“ spýtala sa Haven. Klesla na svoju posteľ a otvorila laptop.

„Ani nie,“ odvetila Margot. „Mala som dosť čo robiť v škole.“ Margot nechodí rada na živé koncerty. V tej chvíli hľadela na mobil, sukňu hanboku mala rozprestretú okolo seba. Je jediná z nás Songových, ktorá zostala oblečená. Ja som si dala dolu kabátik, takže som bola len v kombiné a sukni a Kitty si vyzliekla kabátik aj sukňu, takže mala na sebe len tielko a bombardáky.

Sadla som si na posteľ vedľa Haven, aby mi na Instagrame mohla ukázať fotky z ich dovolenky na Bermudách. Ako prechádzala snímkami, zbadala som tam fotku z lyžovačky. Haven je členkou charlottesvillského mládežníckeho orchestra, takže pozná kopu ľudí z rozličných škôl vrátane mojej.

Keď som to videla, neubránila som sa povzdychu – tá fotka bola z posledného rána cestou v autobuse. Peter ma objímal okolo pliec a čosi mi šepkal do ucha. Ľutovala som, že sa nepamätám čo.

Haven prekvapene zdvihla pohľad a zvolala: „Aha, to si ty, Lara Jean. Odkiaľ je to?“

„Zo školského lyžiarskeho zájazdu.“

„To je tvoj frajer?“ spýtala sa Haven a videla som, že to na ňu zapôsobilo, ale nechcela to dať najavo.

Rada by som povedala áno. Lenže...

Kitty pribehla k nám a pozerala nám ponad plecia. „Áno. A je to najsexi chalan, akého si kedy videla, Haven.“ Znelo to ako výzva. Margot, ktorá si pozerala niečo na svojom mobile, zdvihla pohľad a zachichotala sa.

„No, to nie je celkom pravda,“ namietla som. Teda naozaj je najsexi chalan, akého som v živote videla, ale nevedela som, s akými ľuďmi chodí Haven do školy.

„Nie, Kitty má pravdu, je fakt sexi,“ uznala Haven. „Ako si ho zbalila? Bez urážky, myslela som, že si typ, ktorý s nikým nechodí.“

Zamračila som sa. Typ, ktorý s nikým nechodí? To je aký typ? Hríb, ktorý sedí v tmavej izbe na zadku a rastie na ňom mach?

„Lara Jean stále s niekým chodí,“ vyhlásila Margot lojálne.

Začervenala som sa. Nikdy som s nikým nechodila, ale bola som jej vďačná za to klamstvo.

„Ako sa volá?“ spýtala sa ma Haven.

„Peter. Peter Kavinsky.“ Už len to meno vo mne vyvoláva rozkoš, vychutnávam si ho ako čokoládový bonbón, ktorý sa mi rozpúšťa na jazyku.

„Ach,“ vzdychla. „Myslela som, že on chodí s tou peknou blondínkou. Ako sa volá? Jenna? Neboli ste v detstve najlepšie kamošky?“

Pichlo ma pri srdci. „Volá sa Genevieve. Kedysi sme boli kamošky, ale už nie sme. A s Petrom sa pred časom rozišli.“

„Ako dlho randíš s Petrom?“ zaujímala sa Haven. V očiach sa jej zračil pochybovačný pohľad, akoby mi na deväťdesiat percent verila, ale na desať percent pochybovala.

„Začali sme spolu chodiť v septembri.“ Aspoň to je pravda. „Momentálne spolu nechodíme, dali sme si čosi ako pauzu... ale... vidím to optimisticky.“

Kitty mi došla do líca, malíčkom mi urobila jamku. „Usmievaš sa,“ povedala a aj ona sa usmievala. Pritúlila sa ku mne. „Dnes sa s ním udobri, hej? Chcem, aby sa k tebe Peter vrátil.“

„Nie je to také jednoduché,“ namietla som, hoci možno by to išlo.

„Určite je to jednoduché. Stále sa mu veľmi páčiš – stačí, ak mu povieš, že aj on sa ti páči, a bude to. Vráti sa k tebe, akoby si ho ani nevyhodila z domu.“

Haven vyvalila oči. „Lara Jean, ty si mu dala kopačky?“ „Páni, je to fakt také neuveriteľné?“ Pozrela som na ňu prižmúrenými očami a Haven otvorila ústa, ale potom ich múdro zatvorila.

Znova pozrela na fotku s Petrom. Potom sa zdvihla a išla na záchod, ale keď zatvárala dvere, poznamenala: „Môžem povedať len to, že keby som ja chodila s tým chalanom, nikdy by som sa s ním nerozišla.“

Keď vyslovila tie slová, na celom tele som cítila šteklenie.

Kedysi som si presne toto myslela o Joshovi a pozrite – akoby odvtedy uplynulo milión rokov a už je len spomienkou. Nechcela som, aby to tak dopadlo s Petrom. Nechcela som, aby sa mi zdal vzdialený, a hoci by som sa zo všetkých síl snažila, nevedela by som si vybaviť jeho tvár, keď zatvorím oči. Nech je, ako chce, túžim si večne spomínať na jeho tvár.

Keď nastal čas na odchod, obliekala som si kabát a z vrec-ka mi vypadol Petrov list. Margot ho zdvihla. „Ďalší list?“

Očervenela som a vyhrkla: „Nevedela som sa rozhodnúť, kedy mu ho dám – mám mu ho hodiť do schránky alebo naozaj poslať poštou? Alebo mu ho dať zoči-voči? Gogo, čo si o tom myslíš?“

„Mala by si sa s ním porozprávať,“ navrhla Margot. „Okamžite. Ocko ťa vyloží pred ich domom. Zájdeš k nim, dáš mu ten list a uvidíš, čo povie.“

Pri tej predstave sa mi rozbúšilo srdce. Okamžite? Mám tam ísť bez akéhokoľvek plánu, ani mu vopred nezavolať? „Ja neviem,“ zamrmlala som. „Mám pocit, že by som si to ešte mala premyslieť.“

Margot otvorila ústa, že niečo povie, ale vtedy k nám podišla Kitty a vyhlásila: „Stačilo listov. Choď za ním a zís-kaj ho naspäť.“

„Nech nie je neskoro,“ podotkla Margot a vedela som, že nehovorí len o mne a Petrovi.

Vzhľadom na všetko, čo sa stalo, som obchádzala tému Josha po špičkách. Teda Margot mi odpustila, ale nemalo zmysel mútiť vodu. A tak som posledné dva dni bola ticho a dúfala, že to stačí. Ale ani nie o týždeň sa Margot vracia do Škótska a nezdá sa mi správne, aby sa s Joshom ani neporozprávala. Všetci sme sa tak dlho priatelili. Viem, že my dvaja s Joshom všetko napravíme, lebo sme susedia, a tak už to chodí medzi ľuďmi, ktorí sa často stretávajú. Všetko sa napraviť takmer samo od seba. Ale nie medzi Margot a Joshom, keď moja sestra bude tak ďaleko. Ak sa neporozprávajú teraz, tá jazva časom len stvrdne alebo zväpenatie a potom z nich budú dvaja cudzí ľudia, ktorí sa nikdy nemilovali, a to bolo to najsmutnejšie, čo som si dokázala predstaviť.

Kým si Kitty obúvala topánky, zašepkala som Margot: „Ak sa porozprávam s Petrom, ty sa porozprávaj s Joshom. Nevracaj sa do Škótska, kým je to medzi vami takto.“

„Uvidíme,“ zamrmlala, ale v očiach som jej videla nádej a to dalo nádej aj mne.

2

Margot aj Kitty zaspali na zadnom sedadle. Kitty si zložila hlavu do Margotinho lona, Margot spala so zaklonenou hlavou a ústami dokorán. Ocko počúval rádio a na tvári mu pohrával slabý úsmev. Všetci sú takí pokojní, zato mne srdce búši milión úderov za minútu v očakávaní toho, čo sa chystám urobiť.

A urobím to teraz, dnes večer. Prv než sa vrátíme do školy, prv než sa všetko vráti do normálu a my dvaja s Petrom budeme len spomienkou. Ako snežná guľa, potrasiete ňou a na chvíľu je všetko hore nohami, všade sa ligoce sneh a pôsobí to čarovne – ale potom sa sneh usadí a vráti sa tam, kam patrí. Tak už to býva, vždy sa všetko usadí. Nemôžem sa vrátiť späť.

Načasovala som si to tak, že na semaforoch o križovatku skôr, než býva Peter, som ocka požiadala, aby ma vysadil pred Petrovým domom. Zrejme počul naliehavosť v mojom hlase, lebo sa na nič nepýtal, len prikývol.

Keď sme zastali pred Petrovým domom, vnútri sa svietilo a na príjazdovej ceste stálo jeho auto aj minivan jeho mamy. Slnko práve zapadalo, a to dosť skoro, lebo bola zima. Petrovi susedia na druhej strane ulice mali ešte vždy rozsvietené vianočné žiarovky. Dnes ich asi majú posledný deň, veď je nový rok. Nový rok, nový začiatok.

Cítila som, ako mi pulzuje krv v zápästiach. Bola som nervózna, veľmi nervózna. Vybehla som z auta a zazvonila. Keď som znútra začula kroky, kývla som ockovi a vycúval z príjazdovej cesty. Kitty už bola hore, pritláčala tvár na

zadné okno a zoširoka sa usmievala. Zdvihla palce a ja som jej odkývala.

Dvere otvoril Peter. Srdce mi skákalo v hrudi ako najaté. Oblečenú mal košeľu, ktorú som nikdy nevidela. Zrejme ju dostal ako vianočný darček. Vlasý mal strapaté, akoby bol ležal. Ale netváril sa veľmi prekvapene, keď ma uvidel. „Ahoj.“ Pohľad mu padol na moju sukňu, ktorá mi vytrčala spod zimného kabáta ako plesové šaty. „Prečo si taká vyparádená?“

„Je Nový rok.“ Možno som mala ísť domov a najskôr sa prezliecť. Cítila by som sa viac vo svojej koži, keby som stála vo dverách tohto chlapca s povestným klobúkom v ruke. „Tak ako si prežil Vianoce?“

„Dobre.“ Chvíľu mu trvalo, kým sa spýtal: „A ty?“

„Super. Máme šteniatko. Volá sa Jamie Fox-Pickle.“ Peter sa ani trochu neusmial. Bol chladný. Nečakala som, že bude chladný. A možno nebol chladný, len ľahostajný. „Smiem sa s tebou chvíľu porozprávať?“

Peter pokrčil plecami, vyzeralo to ako áno, ale nepozval ma dnu. Zrazu sa ma zmocnil strach, že vnútri je Genevieve – ale strach sa rýchlo pominul, keď som si uvedomila, že keby naozaj bola vnútri, nestál by tu so mnou. Nechal dvere otvorené, obul si tenisky, natiahol kabát a vyšiel na verandu. Zatvoril za sebou dvere a sadol si na schod. Prisadla som si k nemu a prihladila si sukňu. „Tak čo sa deje?“ spýtal sa, akoby som zabíjala jeho vzácny čas.

To nebolo dobre. To som vôbec nečakala.

Ale čo presne som čakala od Petra? Že mu dám list, prečíta si ho a bude ma milovať? Schytí ma do náručia a vášnivo sa pobožkáme, ale budú to iba nevinné bozky. A potom čo? Budeme spolu randiť? Ako dlho potrvá, kým sa so mnou začne nudiť, bude mu chýbať Genevieve a bude chcieť viac, než som bola pripravená dať – či už v spálni, alebo v živote?

Chalanovi ako on nebude stačiť sedieť doma na gauči a pozeráť telku. Koniec koncov je to Peter Kavinsky.

Trvalo mi tak dlho, kým som rozjímal nad budúcnosťou, že to zopakoval, ibaže tentoraz nie tak chladno: „Čo je, Lara Jean?“ Pozrel na mňa, akoby na niečo čakal a zrazu som sa bála mu to dať.

Pevne som zovrela list v ruke a strčila ho do vrečka na kabáte. Ruky mi omrzali, nemala som rukavice ani čiapku, zrejme by som sa mala pobrať domov. „Len som ti prišla povedať... povedať, že ma mrzí, ako sa to vyvinulo. A... dúfam, že môžeme zostať priateľmi a... šťastný nový rok.“

Pri tých slovách prižmúril oči. „Šťastný nový rok?“ zopakoval. „To si mi prišla povedať? Prepáč a šťastný nový rok?“

„A že dúfam, že zostaneme priateľmi,“ dodala som a zahryzla si do pery.

„Ty teda dúfaš, že zostaneme priateľmi,“ zopakoval sarkasticky. Nerozumela som tomu, ten tón sa mi nepáčil.

„To som povedala.“ Začala som vstávať. Dúfala som, že ma zvezie domov autom, ale teraz som ho o to nechcela požiadať. No vonku bolo chladno. Možno keby som naznačila... Dýchla som si na ruky a povedala: „Tak ja pomaly pôjdem domov.“

„Počkaj. Vráťme sa k tomu ospravedlneniu. Za čo presne sa mi ospravedľuješ? Za to, že si ma vykopla z domu alebo že si si myslela, že by som bol taký hajzel a rozprával ľuďom, že sme spolu sexovali, keď sme nič podobné nerobili?“

V hrdle mi navrela hrča. Keď to takto povedal, naozaj to znelo hrozne. „Oboje. Mrzia ma obidve záležitosti.“

Peter naklonil hlavu a zdvihol obočie. „A čo ešte?“

Naježila som sa. *Čo ešte?* „Nijaké čo ešte. To je všetko.“ Ak je takýto, vďaka Bohu, že som mu nedala ten list. Nebola som predsa jediná, ktorá sa mala za čo ospravedľovať.

„Ty si sem prišla so slovami ,mrzí ma to‘ a ,budme priatelia‘. Nemôžeš ma nútiť, aby som prijal tvoje trápne ospravedlnenie.“

„Tak ti teda aspoň želám šťastný nový rok.“ Teraz som ja hovorila sarkasticky a cítila veľké zadostučinenie. „Príjemný život ti želám. Nech žijú staré dobré časy.“

„Fajn. Maj sa.“

Zvrtla som sa na odchod. Dnes ráno som tak veľmi dúfala, mala som veľké oči, keď som si predstavovala, ako to prebehne. Bože, Peter je hrozný! Chvalabohu, že som sa ho zbavila!

„Počkaj chvíľu.“

Nádej mi skočila do srdca ako Jamie Fox-Pickle do mojej postele – rýchlo a bez vyzvania. Ale odvrátila som sa, aby to nevidel, a tvárila sa akože: *Čo ešte chceš?*

„Čo si to pokrčila vo vrecku?“

Ruka mi vletela do vrecka. „To? Ach, to nič nie je. Len nejaký leták. Ležalo to pri vašej schránke. Neboj sa, hodím to do kontajnera na recyklovanie.“

„Daj mi to, ja to dám hneď recyklovať,“ povedal a vystrel ruku.

„Nie, veď hovorím, ja to urobím.“ Strčila som list hlbšie do vrecka a Peter sa mi ho pokúšal vytrhnúť z ruky. Prudko som sa od neho odvrátila a z celej sily držala list. Pokrčil plecami, ja som si uľahčene vydýchla a vtedy sa vrhol ku mne a vytrhol mi ho z ruky.

„Vráť mi to, Peter!“ zhíkla som.

„Neoprávnené manipulovanie s poštou sa v Spojených štátoch považuje za prečin,“ vyhlásil bezstarostne. Potom pozrel na obálku. „To je pre mňa. Od teba.“ Zúfalo som sa pokúsila vychmatnúť mu list a zaskočila som ho. A tak sme sa oň začali biť – ja som držala rožtek, ale Peter nepopustil. „Prestaň, lebo to roztrhneš!“ skríkol a vychmatol mi ho.

Chcela som ho zovrieť silnejšie, ale neskoro. Už ho mal. Držal mi obálku nad hlavou, otvoril ju a začal čítať. Boli to muky, keď som tam tak stála pred ním, dívala sa a čakala – neviem na čo. Na ďalšie poníženie? Zrejme by som mala odísť. Čítal hrozne pomaly.

Keď konečne skončil, spýtal sa: „Prečo si mi to nechcela dať? Prečo si chcela odísť?“

„No neviem, zdalo sa mi, že si sa nepotešil, keď si ma uvidel...“ Moje slová zostali chabo visieť vo vzduchu.

„Hovorí sa tomu nedostupná! Čakal som, že mi zavoláš, ty dilino. Je to už šesť dní.“

Vzdychla som: „Ach!“

„Ach!“ Pritiahol si ma za fazónku kabáta tak blízko, akoby ma chcel pobožkať. Bol tak blízko, až som videla obláčiky jeho dychu. Tak blízko, že by som mu vedela porátať mihalnice, keby som chcela. Tichým hlasom povedal: „Tak teda... ešte vždy sa ti páčim?“

„Áno,“ zašepkala som. „Teda viac-menej.“ Srdce mi búšilo bum, bum, bum. Krútila sa mi hlava. Je to sen? Ak áno, kiežby som sa nikdy nezobudila.

Peter na mňa pozrel, akoby vravel: *Hovor pravdu, dobre vieš, že sa ti páčim*. Veru áno, páči sa mi. Potom sa ticho spýtal: „Veríš mi, že som na lyžiarskom nehovoril ľuďom, že sme spolu sexovali?“

„Áno.“

„Fajn.“ Nadýchol sa. „Stalo sa... stalo sa niečo medzi tebou a Sandersonom po tom, čo som v ten večer odišiel z vášho domu?“ Žiarli! Už len to pomyslenie ma zahrialo ako horúca polievka. Už som mu chcela povedať nie, ale vyhrkol: „Počkaj. Nič mi nehovor. Nechcem to vedieť.“

„Nie,“ vyhlásila som dôrazne, aby vedel, že to myslím vážne. Prikývol, ale nič nepovedal.

Potom sa ku mne naklonil a ja som zatvorila oči, srdce sa

mi trepotalo v hrudi ako krídla kolibríka. V skutočnosti sme sa bozkávali iba štyri razy, z toho len raz naozaj. Túžila som čím skôr prejsť k tomu, aby som nebola nervózna. Ale Peter ma nepobozkal tak, ako som čakala. Pobozkal ma najprv na ľavé, potom na pravé líce. Cítila som jeho hrejivý dych. A potom nič. Prudko som otvorila oči. Chce mi povedať: *Chod' dokelu?* Prečo ma nepobozkal poriadne? „Čo robíš?“ zašepkala som.

„Chcem vyvolať očakávanie.“

„Pobozkajme sa,“ vyhrĺkla som.

Naklonil hlavu, lícom sa obtrel o moje líce a vtedy sa dve re otvorili a na prahu zastal Petrov mladší brat Owen, ruky si založil na hrudi. Odskočila som od Petra, akoby som sa práve dozvedela, že je nevyliciteľne chorý. „Mamina hovorí, aby ste šli dnu a vypili si mušť,“ zaškeril sa.

„O chvíľu,“ odvetil Peter a znova si ma pritiahol.

„Povedala okamžite,“ zdôraznil Owen.

Ach bože! V panike som pozrela na Petra. „Asi by som mala ísť, aby si otec nerobil starosti...“

Bradou ma potlačil k dverám. „Pod' na chvíľku dnu, potom ťa hodím domov.“ Keď som vkročila dovnútra, vzal mi kabát a ticho poznamenal: „To si fakt chcela ísť peši domov v tých parádnych šatách? V tej zime?“

„Nie, chcela som, aby si sa cítil previnilo a odviezol ma,“ zašepkala som.

„To máš čo za šaty?“ spýtal sa ma Owen.

„Také šaty nosia Kórejký na Nový rok,“ vysvetlila som mu.

Vtedy vyšla z kuchyne Petrova mama s dvoma hrnčekom, z ktorých sa parilo. Oblečený mala voľne previazaný dlhý kašmírový sveter a krémové štrikované papuče. „Tie šaty sú krásne! Tie farby!“ zvolala. „Vyzeráš úžasne!“

„Ďakujem,“ odvetila som rozpačito, že je okolo toho toľko vzruchu.

Všetci traja sme sa usadili v obývačke, Owen utiekol do kuchyne. Ešte vždy mi horeli líca z toho, že ma Peter takmer pobozkal a že Petrova mama zrejme vie, čo sme robili. Rozmýšľala som, či vie o tom, čo je medzi nami, čo jej povedal, ak vôbec niečo.

„Ako si prežila sviatky, Lara Jean?“ spýtala sa ma jeho mama.

Pofúkala som horúci nápoj. „Veľmi dobre. Ocko kúpil mladšej sestre šteniatko a hádali sme sa, kto ho podrží. A staršia sestra prišla na sviatky domov z univerzity, takže aj to ma potešilo. A vy ste ako sviatkovali, pani Kavinska?“

„Ach, príjemne. Ticho.“ Ukázala na papuče. „Toto som dostala od Owena. A ako dopadol ten váš večierok? Chutil tvojej sestre biskupský chlebiček, čo Peter upiekol? Priznám sa, ja ho neznášam.“

Prekvapene som pozrela na Petra, zrazu sa tváril, ako by bol zaujatý svojím telefónom. „Tuším si hovoril, že ho upiekla tvoja mamina.“

Mama sa hrdo usmiala. „Ach nie, to upiekol sám. Bol veľmi odhodlaný.“

„Chutil ako pomyje!“ zakričal Owen z kuchyne.

Mama sa znova zasmiala a potom nastalo ticho. Horúčkovo som rozmýšľala, čo povedať. Žeby niečo o novoročných predsavzatiach? Alebo o snehovej fujavici, ktorá má prísť budúci týždeň? Peter mi veľmi nepomohol, znova hľadel na mobil.

Mama vstala. „Rada som ťa videla, Lara Jean. Peter, nezdržuj ju, aby neprišla domov neskoro.“

„Neboj sa.“ Mne povedal: „Hneď sa vrátim. Len idem po kľúče.“

Keď odišiel, ospravedlnila som sa: „Mrzí ma, že som k vám takto vtrhla na Nový rok. Dúfam, že som vás od ničoho nevyrušila.“

„Si tu kedykoľvek vítaná.“ Naklonila sa a položila mi ruku na koleno. Veľavýznamne na mňa pozrela a povedala: „Len ťa prosím, buď k nemu ohľaduplná.“

Žalúdok mi začalo skrúcať. Zmienil sa jej Peter o tom, čo sa medzi nami stalo?

Potľapkala ma po kolene a vstala. „Pekný večer, Lara Jean.“

„Pekný večer aj vám,“ odvetila som.

Hoci sa milo usmievala, mala som pocit, že som sa dostala do problémov. V hlase jej znela výčitka – počula som to. Akoby mi hovorila: *Nezabrávaj sa s mojím synom*. Bol Peter veľmi nešťastný z toho, čo sa stalo medzi nami? Nezdalo sa mi. Možno bol mierne podráždený, trochu dotknutý. Rozhodne sa necítil natoľko dotknutý, aby o tom hovoril mame. Ale možno sú si s mamou blízki. Nepáčilo sa mi pomyslenie, že som urobila zlý dojem, keď sme s Petrom ledva spolu začali chodiť.

Vonku bola čierna tma, na oblohe len pár hviezd. Zrejme bude čoskoro znova snežiť. V našom dome na prízemí sa svieti a aj v Margotinej izbe na poschodí. Na druhej strane som videla v okne pani Rothschildovej svietiť vianočný stromček.

V aute je nám s Petrom útulne, teplo. Z vetracích otvorov sála horúčava. „Hovoril si mame, že sme sa rozišli?“ spýtala som sa.

„Nie, lebo sme sa nerozišli,“ stlmil kúrenie.

„Nerozišli?“

Zasmial sa. „Nie, pretože sme nikdy naozaj spolu nechočili, ak náhodou nevieš.“

A teraz spolu chodíme? rozmyšľala som, ale nespýtala som sa to, lebo ma objal okolo pliec, naklonil si k sebe moju hlavu a ja som znova znervóznela. „Nebud' nervózna,“ zamrmľal.

Rýchlo som ho pobožkala, aby som mu dokázala, že nie som nervózna.

„Pobožkaj ma, aby som videl, ako som ti chýbal,“ zašepkal zastretým hlasom.

„Veru si mi chýbal,“ prikývla som. „Možno si to pochopil z toho listu.“

„Áno, ale...“

Pobožkala som ho, ani nestihol dohovoriť. Poriadne. Akože to myslím vážne. A on mi bozk opätoval, akože to on myslel vážne. Akoby prešlo štyristo rokov. A potom som prestala uvažovať a poddala sa bozkávaniu.

3

Keď ma Peter vyložil, vbehla som do domu, aby som všetko vyrozprávala Margot a Kitty. Mala som pocit, že som peňaženka plná zlatých mincí. Už som sa nevedela dočkať, kedy im to poviem.

Kitty ležala na gauči, pozerala televíziu s Jamiem Foxom-Picklom v lone, a keď som vošla dnu, vystrela sa a tlmeným hlasom mi prezradila: „Gogo plače.“

Nadšenie ma hneď prešlo. „Čože? Prečo?“

„Myslím, že šla za Joshom, porozprávali sa a nedopadlo to dobre. Mala by si sa ísť pozrieť.“

Ach nie! Takto som si to medzi nimi nepredstavovala. Mali sa dať znova dokopy ako ja s Petrom.

Kitty sa usadila na gauči s diaľkovým ovládačom v ruke, sesterskú povinnosť si splnila. „Ako bolo u Petra?“

„Super,“ odvetila som. „Fakt super.“ Na tvári som cítila úsmev, hoci som to nemala v úmysle, a rýchlo som nasadila vážny výraz s ohľadom na Margot.

Šla som do kuchyne, uvarila Margot nočný čaj, pridala doň dve lyžičky medu, ako nám to večer robievala mama. Chvíľu som rozmýšľala, že pridám aj kvapku whisky, videla som to v telke – slúžky dávali panej domu do horúcich nápojov whisky, aby si upokojila nervy. Vedela som, že Margot na univerzite pila, ale už mala opicu zo Silvestra a pochybovala som, že by sa to ockovi páčilo. A tak som jej urobila do môjho obľúbeného hrnčeka čaj bez whisky a poslala s ním Kitty hore. Kládla som jej na srdce, aby k nej bola milá. Kázala som jej, aby najprv dala Margot čaj

a potom sa s ňou päť minút mojкала. Kitty to odmietla, ona sa mojká len vtedy, keď jej z toho niečo kvapne. Ale vedela som, ako ju desí predstava, že uvidí Margot nešťastnú. „Vezmem k nej Jamieho, nech sa s ním mojká,“ vyhlásila Kitty.

Sebecké dievča!

Keď som prišla do Margotinej izby so škoricovou hriankou s maslom, Kitty som nikde nevidela, ale ani Jamieho. Margot ležala schúlená na boku a plakala. „Je naozaj koniec, Lara Jean,“ zašepkala. „Bol koniec aj predtým, ale teraz viem, že je koniec nadobro. M-myslela som si, že keď sa k nemu b-budem chcieť vrátiť, aj on to bude chcieť, ale n-nie.“ Schúlila som sa vedľa nej, čelo jej pritískala na chrbát. Cítila som každý jej dych. Plakala do vankúša a ja som ju pritom škrabkala na lopatkách, ako to má rada. Margot bola známa tým, že nikdy neplakala, teda keď som ju teraz videla plakať, akoby sa celý môj svet aj tento dom vychýlili zo svojej osi. „Hovorí, že tá d-diaľka je nad jeho sily a že som mala pravdu, keď som sa s n-ním rozišla. Hrozne mi chýbal, ale z-zdá sa, že ja som mu vôbec n-nechýbala.“

Previnilo som si zahryzla do pery. Ja som ju nabádala, aby sa porozprávala s Joshom. Šťasti je to moja vina. „Margot, chýbala si mu. Šialene si mu chýbala. Keď som niekedy na hodine franiny pozrela z okna, videla som ho sedieť samého na tribúne a obedovať. Bolo to deprimujúce.“

Potiahla nosom. „Vážne?“

„Áno.“ Nechápala som, čo je to s Joshom. Tváril sa, že je do nej fakt zaľúbený, keď odišla, bol hrozne zničený. A teraz toto?

„Myslím...“ vzdychla, „myslím, že ho ešte vždy milujem.“

„Naozaj?“ Miluje ho. Margot povedala, že ho miluje. Tuisším ešte nikdy som ju nepočula povedať nahlas, že Josha miluje. Možno, že je zaľúbená, ale nie, že ho miluje.

Margot si utrela oči obliečkou. „Rozišla som sa s ním len preto, aby som nebola tá, čo plače za frajerom, a teraz presne taká som. Je to trápne.“

„Ty si najmenej trápna bytosť, akú poznám, Gogo,“ vyhlásila som.

Margot prestala fňukať a prevrátila sa, takže sme ležali tvárou v tvár. Zamračene na mňa pozrela a povedala: „Nehovorila som, že ja som trápna. Mala som na mysli, že nariekať za chalanom je trápne.“

„Aha,“ zamrmľala som. „Tak teda ani plakať za niekým nie je trápne. Znamená to, že ti na tom človeku veľmi záleží a si smutná.“

„Toľko som plakala, až mám pocit, akoby sa mi oči zmenili na... na scvrknuté hrozičky. Je to tak?“ Margot na mňa prižmúrila oči.

„Máš ich opuchnuté,“ pripustila som. „Jednoducho nie sú zvyknuté plakať. Mám nápad!“ Vyskočila som z postele a bežala do kuchyne. Do misky na cereálie som dala ľad a dve strieborné lyžičky a behom sa vrátila k nej. „Lahni si,“ prikázala som jej a ona poslúchla. „Zavri oči.“ Na každé oko som položila lyžičku.

„Myslíš, že to pomôže?“

„Videla som to v časopise.“

Keď sa lyžičky zohriali od jej kože, znova som ich ponorila do ľadu a priložila na oči, potom zas a zas. Spýtala sa ma, ako bolo s Petrom, a tak som jej to porozprávala, ale bozkávanie som vynechala, nebolo by to odo mňa pekné vzhľadom na to, že mala zlomené srdce. Posadila sa a povedala: „Nemusíš predstierať, že sa ti páči Peter, aby si ma ušetrila.“ Margot bolestne preglgla, akoby ju škriabalo v hrdle. „Ak máš Josha čo len trochu rada... a ak on má rád teba...“ Zdesene som zhikla. Otvorila som ústa, že to popriem, ale umlčala ma rukou. „Bolo by to fakt ťažké, ale nechcem vám

stát v ceste, chápeš? Myslím to vážne, Lara Jean. Môžeš mi to povedať.“

Veľmi mi odľahlo, bola som jej vďačná, že sa o tom zmieni. „Ach bože, ja nemám Josha rada. Teda nie tak. Vôbec nie. A ani on ma tak nemá rád. Myslím... myslím, že si nám obom jednoducho chýbala. Ja mám rada Petra.“ Pod prikrývkou som nahmatala Margotinu ruku a zakvačila si malíček o jej malíček. „Sesterské čestné slovo.“

Sťažka preglgla. „Takže zrejme nemá tajný dôvod, prečo sa so mnou nechce dať dokopy. Jednoducho so mnou už nechce nič mať.“

„Nie, jednoducho ty si v Škótsku, on je vo Virgínii a je to ťažké. Urobila si múdro, keď si s tým skončila. Bola si múdra, statočná a mala si pravdu.“

Pochybnosť jej sadla na tvár ako tmavý tieň, potom potriasla hlavou a tvár sa jej vyjasnila. „Ale stačilo o mne a Joshovi. My sme včerajšia správa. Povedz mi viac o Petrovi. Prosím ťa. Hneď mi bude lepšie.“ Znova si ľahla a ja som jej položila lyžičky na oči.

„No, dnes bol ku mne spočiatku veľmi chladný, veľmi ľahostajný...“

„Nie, pekne od začiatku.“

A tak som sa vrátila do minulosti: ako sme predstierali, že spolu chodíme, ako sme sa objímali vo vyhrievanom bazéne, všetko... Podchvíľou si odstránila lyžičky z očí, aby na mňa pozrela. Ale onedlho už nemala oči také opuchnuté. A ja som sa cítila ľahšie – priam sa mi krútila hlava. Tieto záležitosti som pred ňou celé mesiace tajila a teraz vie všetko, čo sa stalo, odkedy odišla, a znova sme si boli blízke. Ak sú medzi ľuďmi tajnosti, nemôžu si byť naozaj blízki.

Vtedy si Margot odkašľala. Zaváhala a potom sa spýtala: „Tak teda ako bozkáva?“

Očervenela som. Poklopkala som si prstami po perách,

potom som odvetila: „Bozkáva... akoby to bolo jeho povolanie.“

Margot sa zachichotala a zdvihla lyžičku z očí. „Ako prostitúť?“

Schytila som lyžičku a udrela jej ňou na čelo ako na gong.

„Au!“ Načiahla sa za druhou lyžičkou, ale bola som rýchlejšia a mala som ich obe. Smiali sme sa ako šialené a ja som sa usilovala znova jej udrieť na čelo.

„Margot... bolelo to, keď ste sexovali?“ Dala som si pozor, aby som nevyslovila Joshovo meno. Bolo to zvláštne, lebo s Margot sme nikdy predtým nehovorili o sexe, ani jedna z nás s tým nemala skúsenosti. Ale ona ich teraz mala a ja nie a chcela som vedieť, čo vie.

„Hm, prvé dva razy možno trochu.“ Teraz sa ona červenalala. „Lara Jean, nemôžem o tom s tebou hovoriť. Je to fakt divné. Nemohla by si sa spýtať Chris?“

„Nie, chcem to počuť od teba. Prosím ťa, Gogo. Musíš mi o tom povedať všetko, aby som vedela. Nechcem vyzeráť ako hlupaňa, keď to budem robiť prvý raz.“

„Veď my sme s Joshom nesexovali stokrát! Nie som nijaká expertka. On je jediný chalan, s ktorým som to robila. Ale ak rozmýšľaš, že budeš sexovať s Petrom, buď opatrná a použite kondóm.“ Rýchlo som prikývla. Teraz prejde k tej peknej časti. „A buď si tým istá, naozaj istá. A povedz mu, nech je k tebe jemný, aby to pre teba bolo čosi výnimočné, na čo budeš spomínať v dobrom.“

„Chápem. Tak teda koľko to trvalo od začiatku do konca?“

„Nie veľmi dlho. Nezabúdaj, že aj Josh to robil prvý raz.“ Znelo to roztúžene. Teraz som sa aj ja cítila roztúžene. Peter to robil s Genevieve toľko ráz, že teraz je zrejme expert. Čo je fajn, ale možno by bolo pekné, keby sme obaja nevedeli, čo robíme, nielen ja.

„Nelutuješ to, však?“

„Nie, myslím, že nie. A zrejme budem vždy rada, že som to robila s Joshom. Nech sa to skončilo akokoľvek.“ Uľavilo sa mi, že ani teraz, keď má oči červené od plaču, Margot neľutuje, že ľúbila Josha.

V tú noc som spala v jej izbe ako za starých čias, schúlená vedľa nej pod prikrývkou. Margotina izba je najstudenšia, lebo je nad garážou. Počúvala som, ako sa znova a znova zapína kúrenie.

V tme vedľa mňa zašepkala: „Keď sa vrátim do školy, budem chodiť s kopou škótskych chalanov. Kedy inokedy budem mať takú príležitosť, no nie?“

Zachichotala som sa a prekotúľala, takže sme ležali tvárou v tvár. „Nie, počkaj... nie s kopou škótskych chalanov. Randi s nejakým Angličanom, Írom a Škótom. A Walesanom! Urob si malé turné po britskom impériu!“

„No, študujem antropológiu,“ poznamenala Margot a znova sme sa zachichotali. „Vieš, čo je najsmutnejšie? S Joshom už nikdy nebudeme kamoši ako kedysi. Po tom všetkom to nejde. Tie časy sa skončili. Bol to môj najlepší kamoš.“

Zatvárila som sa dotknuto, aby som nadľahčila atmosféru a aby sa znova nerozplakala. „Počuj, myslela som si, že ja som tvoja najlepšia kamoška.“

„Nie si moja najlepšia kamoška. Si moja sestra a to je viac.“
To je naozaj viac.

„S Joshom sme začali tak zľahka, zábavne a teraz akoby sme si boli cudzí. Nikdy viac nebudem mať znova toho chalana, ktorého som poznala ako nikoho iného a ktorý poznal mňa.“

Pichlo ma pri srdci. Keď to povedala takto, bolo to smutné. „Po nejakom čase môžete byť znova kamoši.“ Ale vedela som, že už to nebude to isté. Vždy bude smútiť za tým, čo bolo. Vždy to bude trochu... menej.

„Ale už to nebude ako predtým.“

„Nie,“ súhlasila som. „Zrejme nie.“ Napočudovanie som si pomyslela na Genevieve, na to, aké to medzi nami bolo. Naše priateľstvo dávalo zmysel, keď sme boli malé, nie keď sme už veľké. Človek sa zrejme nemôže držať starých vecí len preto, aby sa držal.

Zdalo sa, že to bol koniec jednej éry. Už nebude nič medzi Margot a Joshom. Tentoraz naozaj. Bolo to skutočné, lebo Margot plakala a počula som v jej hlase, že je koniec. A tentoraz sme obe vedeli, že je to tak. Časy sa zmenili.

„Nedovoľ, aby sa to stalo aj tebe, Lara Jean. Neber to príliš vážne, ak sa to nedá vrátiť späť. Miluj Petra, ak chceš, ale dávaj si pozor na srdce. Niekedy sa zdá, že čosi bude trvať večne, ale netrvá. Láska môže odísť alebo ľudia môžu odísť, aj keď to tak nemyslia. Nič nie je zaručené.“

Preglgla som. „Sľubujem, že si dám pozor.“ Ale nebola som si istá, či viem, čo to znamená. Ako môžem byť opatrná, keď sa mi tak veľmi páči?

4

Margot si šla kúpiť nové čižmy s priateľkou Casey, ocko bol v práci a my dve s Kitty sme ležošili pri telke. Vtedy mi cinkol mobil. Esemeska od Petra. Dáme večer kino? Odpísala som áno s výkričníkom. Potom som výkričník vymazala, aby to neznelo veľmi dychtivo. Hoci bez toho výkričníka to áno nepôsobilo veľmi nadšene. Rozhodla som sa dať tam smajlíka a odoslala správu, aby som nad ňou viac nematurovala.

„S kým si píšeš?“ Kitty ležala na dlážke v obývačke a krmla sa pudingom. Jamie sa usiloval obližnúť jej lyžičku, ale pokrútila hlavou a hrešila ho: „Dobre vieš, že nemôžeš čokoládu.“

„Písala som Petrovi. Vieš čo, možno to ani nie je ozajstná čokoláda. Možno je to len akože. Prečítaj si, čo píšu na nálepke.“

Kitty je z celej rodiny k Jamiemu najprísnejšia. Nezdvihne ho, keď kňučí a chce sa nosiť na rukách, a keď je nezbedný, strieka mu do tváre vodu. Všetky tie triky sa naučila od pani Rothschildovej, ktorá býva naproti a zdá sa, že má bohaté skúsenosti so psami. Kedysi mali s manželom tri psy, ale po rozvode jej zostala len sučka zlatého retrievera Simone a on dostal do opateru druhých dvoch.

„Znova chodíš s Petrom?“ spýtala sa Kitty.

„Ehm, nie som si istá.“ Po tom, ako mi Margot včera kládla na srdce, aby som bola opatrná, išla na to pomaly a nedostala sa tam, odkiaľ niet návratu, možno je dobré chvíľu si nebyť istá. Okrem toho bolo ťažké znova definovať niečo, čo sa nikdy nedalo jasne definovať. Boli sme dvaja

mladí ľudia, ktorí predstierali, že spolu chodia, tak čo sme teraz? A ako by sa to vyvinulo, keby sme začali mať jeden druhého radi bez pretvárek? Stal by sa z nás pár? Zrejme sa to nikdy nedozviem.

„Ako to myslíš, že si nie si istá?“ naliehala Kitty. „Nemala by si vedieť, či si niečia frajerka?“

„O tom sme ešte nehovorili. Teda nie explicitne.“

Kitty preladila kanály. „Mala by si to preskúmať.“

Prevalila som sa na bok a oprela sa o lakeť. „A zmení sa tým niečo? Chápeš, páčíme sa jeden druhému. Aký je rozdiel medzi tým a nálepkou frajeri? Čo by sa tým zmenilo?“ Kitty neodpovedala. „Haló?“

„Prepáč, mohla by si to zopakovať počas reklamnej prestávky? Pozerám túto šou.“

Hodila som jej do hlavy vankúš. „Tuším sa mi bude lepšie hovoriť o týchto veciach s Jamiem.“ Tlesla som. „Jamie! Pod' sem!“

Jamie zdvihol hlavu, pozrel na mňa a potom si znova ľahol, uvelebený pri Kittinom boku, určite si robil chůtky na jej puding.

Keď ma včera večer Peter viezol autom domov, netrápil ho status nášho vzťahu. Zdal sa mi šťastný a bezstarostný ako vždy. Nabetón som osoba, ktorá sa prehnané trápi kvôli maličkostiam. Neškodilo by, keby som si osvojila Petrovu filozofiu a dala sa unášať životom.

„Chceš mi pomôcť vybrať, čo si oblečiem, keď pôjdem s Petrom do kina?“ spýtala som sa Kitty.

„Môžem ísť s vami?“

„Nie!“ Kitty sa odula, a tak som dodala: „Možno nabudúce.“

„Fajn. Ukáž mi dve možnosti a ja ti poviem, ktorá je lepšia.“

Vybehla som hore do svojej izby a prehŕňala sa v šatníku. Toto bude naše prvé ozajstné rande, tak som ho chcela

ohromiť. Žiaľ, Peter ma už videl vo všetkých dobrých šatách, takže mi nezostalo iné, len načrieť do Margotinho šatníka. Zo Škótska si priniesla krémové pulóvrové šaty, mohla by som si k nim dať pančucháče a hnedé čižmičky. Okrem toho tam mala zelený sveter z Fair Isle, ktorý som vždy obdivovala. K tomu by som si mohla dať žltú sukňu a do vlasov žltú stuhu. Vlasy si natočím, lebo Peter mi raz povedal, že sa mu to páči.

„Kitty!“ zakričala som. „Pod' sa pozrieť na tie dve možnosti!“

„Cez reklamnú prestávku!“ odvetila krikom.

Medzičasom som poslala esemesku Margot:

Môžem si požičať tvoj sveter z fair isle alebo
krémové pulóvrové šaty?

Oui.

Kitty hlasovala za sveter z Fair Isle, vraj v ňom vyzerám ako v krasokorčuľarskom odeve, čo sa mi páčilo. „Môžeš si to obliecť, keď sa pôjdeme korčuľovať. Ty, ja a Peter.“

Zasmiala som sa. „V poriadku.“

5

S Petrom sme stáli v kine v rade na pukance. Aj takáto prízemná záležitosť mi pripadala ako to najlepšie, čo som zažila. Strčila som ruku do vrecka, aby som sa uistila, či mám ústrižok z lístka. Chcela som si ho odložiť.

Pozrela som na Petra a zašepkala: „Toto je moje prvé rande.“ Cítila som sa ako uletená študentka vo filme, ktorá chodí s najsexi chalanom z celej školy, a vôbec mi to neprekážalo. Ani náhodou.

„Ako to môže byť tvoje prvé rande, keď sme boli spolu už neraz vonku?“

„Je to moje prvé skutočné rande. To predtým bolo len akože. Toto je naozaj.“

Zamračil sa. „Ale čo? Vážne? Je to naozaj? To som si nevedomil.“

Buchla som ho do pleca a on sa zasmial, chytil ma za ruku a preplietol si so mnou prsty. Mala som pocit, že srdce mi búši priamo v ruke. Prvý raz sme sa naozaj držali za ruky a cítila som, že je to iné než predtým. Akoby medzi nami iskrila elektrina, ale v dobrom zmysle. V tom najlepšom.

Postupovali sme v rade a uvedomila som si, že som nervózna, čo bolo čudné, veď som bola s Petrom. Ale je to iný Peter a ja som iná Lara Jean, pretože toto je rande, skutočné rande. Konverzačne som sa spýtala: „Tak čo, keď si v kine, máš chuť na čokoládové bonbóny alebo gumové cukríky?“

„Ani jedno, ani druhé. Ja chcem len pukance.“

„Tak to je koniec. Lebo ty nechceš ani jedno a ja chcem

jedno i druhé.“ Prišli sme k pokladnici a začala som loviť peňaženku.

Peter sa zasmial. „Myslíš, že dovolím, aby moja kočka platila na jej prvom rande?“ Vydul hrud' a povedal pokladničke: „Mohli by sme dostať stredné balenie pukancov s maslom a mohli by ste to maslo navrstviť? Okrem toho kyslé gumové cukríky a karamelové cukríky v čokoláde. A jednu malú čerešňovú kolu.“

„Ako si vedel, že presne to chcem?“

„Venujem ti viac pozornosti, než si myslíš, Coveyová.“ Peter ma objal okolo pliec, usmieval sa, očividne spokojný sám so sebou, a nechtiac sa mi obtrel rukou o pravý prsník.

„Au!“

Rozpačito sa zasmial. „Hopla. Sorry. Neublížil som ti?“

Tvrdo som ho štvkla laktom do boku, a keď sme vchádzali do sály, ešte vždy sa smial – a vtedy sme uvideli Genevieve a Emily vychádzať z toaliet. Keď som videla Genevieve naposledy, hovorila celému autobusu, ako sme s Petrom sexuovali v bazéne. Zmocnila sa ma veľká panika, túžila som utiecť.

Peter na chvíľu spomalil a nebola som si istá, čo sa stane. Máme k nim podísť a pozdraviť ich? Máme ísť ďalej? Silnejšie ma objal a cítila som, že aj on váha. Nevedel, čo robiť.

Genevieve rozhodla za všetkých. Vošla do kinosály, akoby nás ani nevidela. Do tej istej kinosály, kam sme šli my. Nepozrela som na Petra a on nič nepovedal. Zrejme sa bude me tváriť, že tam nie je. Viedol ma cez tie isté dvere a naši el naše miesta vzadu vľavo. Genevieve a Emily sedeli v strede. Videla som jej blond hlavu, zadnú časť jej svetlosivého kabáta. Donútila som sa odvrátiť pohľad. Keby sa Gen obrátila, nechcela som, aby ma pristihla, že na ňu zízam.

Sadli sme si, ja som si vyzliekla kabát a uvelebila sa na sedadle, keď vtom Petrovi zazvonil mobil. Vybral ho z vrečka

a potom ho vrátil naspäť. Vedela som, že to bola Gen, ale cítila som, že by som sa na to nemala spýtať. Ten večer poznačila jej prítomnosť. Zostali po nej stopy jej upírskych zubov.

Svetlá zhasli a Peter ma znova objal okolo plic. Rozmýšľala som, či ma bude držať počas celého filmu. Zmeravela som a usilovala sa dýchať pravidelne. „Uvoľni sa, Coveyová,“ zašepkal mi do ucha.

Snažila som sa uvoľniť, ale za daných okolností to nešlo na rozkaz. Peter mi stisol plece, naklonil sa ku mne a nos mi pritlačil na krk. „Krásne voniaš,“ povedal ticho.

Zasmiala som sa priveľmi nahlas a muž sediaci pred nami sa prudko obrátil a zagánil na mňa. „Sorry, ale som fakt štekľivá,“ zamrmlala som.

„Nijaké strachy,“ odvetil a ešte vždy ma objímal.

Usmiala som sa a prikývla, ale rozmýšľala som – čaká, že sa budeme počas filmu bozkávať? Preto vybral zadné sedadlá, hoci bolo v strede dosť voľných? Rástla vo mne panika. Je tu Genevieve. Aj iní ľudia! Možno som sa s ním objímala v bazéne, ale tam nás nikto nevidel. Okrem toho som chcela pozerať film. Naklonila som sa, aby som sa napila koly, ale v skutočnosti som sa chcela od neho trochu odtrhnúť.

Po filme sme sa ponáhľali von, aby sme znova nenatrafili na Genevieve. Nedohodli sme sa na tom, len sme vyleteli z kinosály, akoby nám boli v päťkách všetci čerti – a v skutočnosti to tak aj bolo. Peter bol hladný, ale ja som bola prejedená sladkosťami, netúžila som po riadnej večeri, tak som navrhla, aby sme šli do bistra, a ja budem odjedať z jeho hranolčiekov. Ale Peter vyhlásil: „Mám pocit, že by sme mali ísť do slušnej reštaurácie, keď je to tvoje prvé rande.“

„Netušila som, že si tak romanticky založený.“ Povedala som to, akoby som vtipkovala, ale myslela som to vážne.

„Zvykni si na to,“ pochválil sa. „Ja viem, ako dievča potešiť.“

Vzal ma do Biscuit Soul Food – vraj to je jeho obľúbená reštaurácia. Dívala som sa, ako hltá pečené kura na mede s tabascom, a rozmýšľala, koľko ráz takto sedela Genevieve a dívala sa, ako večeria. Naše mesto nie je veľmi veľké. Nie je tam veľa miest, kam by sme mohli zájsť a kde predtým neboli s Genevieve. Keď som vstala, že si odskočím na toaletu, zrazu mi zišlo na rozum, či jej odpovie na esemesku, ale potom som tú myšlienku vyhnala z hlavy. No a čo, ak jej napíše? Ešte vždy sú priatelia. Má to dovolené. Nedopustím, aby mi Gen pokazila dnešný večer. Chcem si užívať tieto chvíle, keď sme sami na našom prvom rande.

Znova som si sadla. Peter medzitým dojedol kurča a pred sebou mal kopu špinavých obrúskov. Zvyčajne si po každom hlte utrel prsty. Na líci mal med a prilepila sa mu naň omrvinka z chleba, ale nepovedala som mu to, zdalo sa mi to zábavné.

„Tak aké bolo tvoje prvé rande?“ spýtal sa ma Peter a vystrel sa na stoličke. „Porozprávaj mi o tom, akoby som ťa nevezal von ja.“

„Páčilo sa mi, že si uhádol, aké sladkosti mám rada.“ Povzbudivo prikývol. „A... páčil sa mi film.“

„Áno, to mi bolo jasné. Stále si do mňa strkala a ukazovala si na plátno.“

„Ten chlap pred nami zúril.“ Zaváhala som. Nebola som si istá, či mám povedať, čo som mala na jazyku a o čom som rozmýšľala celý večer. „Neviem... len sa mi to zdá alebo...“

Naklonil sa bližšie a počúval. „Čo?“

Zhlboka som sa nadýchla. „Nie je to... trochu divné? Chápeš, najprv sme to len hrali, potom sme to nehrali, potom sme sa pohádali a teraz sme spolu v reštaurácii a ješ pečené kura. Akoby sme to všetko robili v obrátenom poradí,

je to fajn, ale... akosi naruby.“ *A pokúsil si sa ma počas filmu ohmatkávať?*

„Zrejme je to naozaj trochu divné,“ pripustil.

Odpila som si sladeného čaju, odľahlo mi, že si nemyslí, že to ja som divná, keď sa mi to zdá divné.

Usmial sa na mňa. „Možno by sme mali uzavrieť novú dohodu.“

Nevedela som, či len žartuje, alebo to myslí vážne, a tak som sa spýtala: „Čo by bolo v tej dohode?“

„Tak len z brucha... asi by som ti mal volať každý večer pred spaním. Ty by si mala chodiť na všetky moje lakrosové zápasy. Aj na niektoré tréningy. Ja by som k vám mal chodiť na večeru. A ty by si so mnou mala chodiť na večierky.“

Pri zmienke o večierkoch som zvrátila tvár. „Robme len veci, ktoré nás bavia. Ako predtým.“ Zrazu som v duchu počula Margotin hlas. „Užime si... užime si zábavu.“

Prikývol a zdalo sa mi, že teraz sa jemu uľavilo. „Super!“

Páčilo sa mi, že neberie všetko priveľmi vážne. Pri iných ľuďoch by ma to možno rozčuľovalo, ale pri ňom nie. Myslím, že to je jedna z jeho najlepších vlastností. To a jeho tvár. Na jeho tvár by som sa vedela dívať celý deň. Cez slamku som pila čaj a hľadela naňho. Taká dohoda by mohla byť pre nás dobrá. Pomohla by nám vyhýbať sa problémom a byť zodpovednými. Myslím, že Margot by za to na mňa bola hrdá.

Vybrala som z kabelky zápisník a pero a na vrch stránky som napísala: *Nová dohoda Lary Jean a Petra.*

Do prvého riadka som napísala: *Peter bude chodiť načas.*

Peter natiahol krk a čítal hore nohami. „Počkaj, tam je naozaj napísané: Peter bude chodiť načas?“

„Ak povieš, že niekam prídeš, tak by si tam mal byť.“

Peter zagánil. „Raz som neprišiel a ty sa na mňa za to zlostíš?“

„Ale vždy meškáš.“

„To nie je to isté ako neprísť!“

„Ak niekto chodí stále neskoro, prejavuje nedostatok úcty voči osobe, ktorá naňho čaká.“

„Ja si ťa vážim! Vážim si ťa tak ako nijakú inú babu, ktorú poznám!“

Ukázala som naňho prstom. „Babu? Len babu? Ktorého chalana si vážiš viac ako mňa?“

Peter zaklonil hlavu a zastonal tak nahlas, až to znelo ako rev. Naklonila som sa ponad stôl, ponad jedlo, chytila ho za golier a pobozkala, prv než sme sa stihli znova pohádať. Hoci musím povedať, že práve toto hádanie, skôr doberanie než urážanie, mi prvý raz za celý večer dalo pocit, že sme dvojica.

Na tomto sme sa dohodli:

Peter nebude meškať viac ako päť minút.

Lara Jean nebude nútiť Petra, aby predvádzal svoju remeselnú zručnosť.

Peter nemusí zavolať Lare Jean pred spaním, ale môže, ak sa mu bude chcieť.

Lara Jean bude chodiť na večierky iba vtedy, ak sa jej bude chcieť.

Peter bude voziť Laru Jean autom, vždy keď bude chcieť.

Lara Jean a Peter si vždy budú hovoriť pravdu.

Ešte čosi som chcela doplniť do tej dohody, ale keď nám to išlo tak hladko, bola som nervózna a nechcela som začínať s tou témou.

Peter sa môže ďalej priateľiť s Genevieve, pokiaľ bude k Lare Jean úprimný.

Alebo možno: *Peter nebude Lare Jean klamať, pokiaľ ide o Genevieve.* Ale to bolo nadbytočné, lebo už sme mali pravidlo, že si budeme hovoriť pravdu. A také pravidlo by nebolo pravdivé. V skutočnosti som chcela povedať: *Peter vždy bude dávať prednosť Lare Jean pred Genevieve.* Ale to som nemohla povedať. Jasné, že nie. Neviem veľa o randení alebo o chalanoch, ale dobre viem, že žiarlivosť a neistota vyvoláva vážne konflikty.

A tak som si zahryzla do jazyka a nepovedala, na čo myslím. Chcela som si byť však istá jednou skutočne dôležitou vecou.

„Peter?“

„Áno?“

„Nechcem, aby sme si navzájom zlomili srdcia.“

Peter sa bezstarostne zasmial a položil mi ruku na líce. „Plánuješ mi zlomiť srdce, Coveyová?“

„Nie. A som si istá, že ani ty mne. Nikto to nikdy neplánuje.“

„Tak to daj do dohody. Peter a Lara Jean sľubujú, že si navzájom nezlomia srdcia.“

Žiarivo som sa naňho usmiala a napísala na papier: *Lara Jean a Peter si navzájom nezlomia srdcia.*